

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **M. C.**
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jiřím Špeldou
sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2024, č. j. OAM-933/DS-D03-VL15-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
3. Namítal, že žalovaný nesprávně posoudil naplnění § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedl, že za původce pronásledování nebo vážné újmy se dle § 2 odst. 6 zákona o azylu považuje i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát není schopen nebo ochoten odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Namítl, že v Turecku pronásledování zahrnuje i činy státních orgánů, kdy dle zprávy *Amnesty International* dochází k svévolnému zatýkání a fyzickému násilí zaměřenému na Kurdy. Není tak na místě argumentace žalovaného, že žalobce nevyužil možnosti obrátit se na státní orgány, neboť stále dochází k zastrašování, pronásledování a věznění Kurdů v Turecké republice. Odkázal přitom na články, které jsou zveřejněné na internetových adresách. Dále uvedl, že pomoc ze strany státu či státních orgánů nepřichází v úvahu, když samotný stát vystupuje proti této národnostní menšině. Žalobci tak při návratu do země jeho původu hrozí pronásledování a diskriminace z důvodu jeho kurdské národnosti.
4. Žalobce má za to, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, protože má odůvodněný strach z pronásledování na základě své kurdské národnosti. Kurdové jsou v Turecku dlouhodobě vystaveni diskriminaci, rasismu a násilí, které má často systematický charakter. Vůči Kurdům je používáno nadměrné násilí a soudní systém je zneužíván k potlačování jejich politických a kulturních práv, o čemž svědčí i článek *Human Rights Watch*. Kurdští politici a aktivisté jsou zatýkáni pod záminkou „boje proti terorismu“. Žalobce dále odkazuje na zprávu Evropské komise z října 2024, která uvádí, že se situace Kurdů v Turecku dále zhoršuje. Státní orgány zavírají kurdská média a kulturní instituce.
5. Žalobce sdělil, že poskytl věrohodnou a konzistentní výpověď, která odpovídá známým faktům a situaci Kurdů v Turecké republice. Články, na které ve své žalobě odkázal, potvrzují, že popsání incidenty, které žalobce při pohovoru popisoval, jsou běžnou součástí života Kurdů v Turecku. Strach žalobce z pronásledování je tedy odůvodněný.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpověď žalobce a na napadené rozhodnutí, které, na rozdíl od žalobce, nepovažuje za vadné, nesprávné či nezákonné.
7. Uvedl, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je diskriminace žalobce kvůli jeho kurdské národnosti. Žalobcovy námitky jsou však jenom obecné; je to přitom právě žalobce, jehož tíží břemeno tvrzení. To má přitom zásadní význam, neboť žadatel o mezinárodní ochranu svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu. Žalovaný konstatoval, že zjistil skutečný stav věci, podrobným způsobem se zabýval všemi okolnostmi, jež žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, včetně aktuálních informací o zemi původu.
8. Žalovaný připustil, že příslušníci kurdského etnika mohou někdy čelit diskriminaci na pracovním trhu nebo ve společenském životě; diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v posledních letech zabýval obecnou situací Kurdů v Turecku. Nesnáze Kurdů v Turecku

tedy existují, nedosahují však bez dalšího intenzity azylově relevantního pronásledování, případně vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

IV. Jednání soudu

9. Krajský soud věc projednal při jednání, konaném dne 24. 4. 2025 za účasti žalobce, právního zástupce žalobce, tlumočníka z jazyka tureckého, který byl ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 11. 3. 2025 a žalovaným, který byl zastoupen pověřeným pracovníkem. Strany odkázaly na svá předchozí písemná podání.
10. Žalobce na jednání popsal další incidenty, které se mu v zemi jeho původu přihodily. Uvedl, že když byl dítě, přišla k nim domů policie a odvedla otce, matku a tetu. Byli zadrženi po dobu šesti měsíců. Poté byli propuštěni na svobodu, neboť nespáchali žádný trestný čin. Vláda jim následně vyplatila jakési odškodné, vypočítané na základě minimální mzdy. Dodal, že byli ve vězení v městě Adana, v tu dobu byl asi v osmé třídě.
11. Pokud jde o uvěznění jeho otce, žalobce doplnil, že mu bylo sděleno, že je uvězněn kvůli omamným látkám. Nicméně žalobce s rodinou tomuto odůvodnění nevěří. Doplnil, že bratr je také v současné době ve vězení, mladšího bratra rovněž na nějakou dobu zavřeli a poté ho pustili. Jediný, kdo z jeho nejbližší rodiny nebyl ve vězení, je pouze sám žalobce a jeho sestra. Dále uvedl, že v případě návratu do Turecka se obává, že by mohl jít do vězení, stejně jako většina členů jeho rodiny. Obává se rasistických útoků, jakož i toho, že by v rámci sebeobrany mohl někoho zabít nebo že by byl zabit on sám. Shrnl tak, že v případě návratu do Turecka se nejvíce obává vězení a zabití.
12. Žalovaný prostřednictvím svého pověřeného zástupce uvedl, že má sice pro žalobce pochopení, nicméně ze správního spisu vyplývá, že žalobce opakovaně vycestoval, vracel se zcela legálně, nikdo mu nebránil a se státní mocí, jak je v rozhodnutí podrobně popsáno, žádné problémy neměl.
13. Žalobce k tomuto doplnil a zopakoval, že pokud by země jeho původu byla pro něho bezpečná, neměl by obavy se tam vracet. Žalobce ovšem tyto obavy má, neboť většina členů jeho rodiny je ve vězení. Domnívá se tak, že by mohl skončit minimálně ve vězení. Z tohoto důvodu si myslí, že není pro něho bezpečné vrátit se zpátky.
14. Zástupce žalobce v závěrečném návrhu uvedl, že žalobce je ohrožen v zemi původu pro svou kurdskou národnost, o čemž svědčí i to, že v současné době je část jeho rodiny uvězněna. Dle názoru žalobce hrozí uvěznění i jemu. V případě návratu do jeho země původu mu tak hrozí perzekuce kvůli jeho národnosti, o čemž svědčí i žalobcem popsané incidenty. Žalovaný nesprávně zhodnotil situaci v zemi původu žalobce, nedostatečně prošetřil situaci Kurdů v Turecku, jakož i jejich možnosti domoci se spravedlnosti v této zemi. Žalovaný nedostatečně zjistil stav v zemi původu, tak jak mu ukládá správní řád a azylový zákon. Navrhl proto, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný v závěrečném návrhu uvedl, že žalobce nesplňuje přísná kritéria podle zákona o azylu. Z bohaté judikatury je velmi dobře zmapována situace Kurdů v Turecku. Nicméně v tomto konkrétním případě nutno konstatovat, že ústrky, které žalobce popsal, nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Je zřejmé, že žádost žalobce je účelová, ovšem zákon o azylu neslouží k azylové turistice (legalizaci pobytu). Žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu daleko dříve. Uvedl, že žalobce nebyl nikdy na útěku

ani neprchal před státní mocí. Žalovaný se tak žádných zásadních vad, které by měly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, nedopustil a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
17. Žaloba není důvodná.
18. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu se neuděluje.
19. Žalobce je státní příslušník Turecké republiky. Žalobce požádal dne 2. 10. 2023 o udělení mezinárodní ochrany v České republice, přičemž důvodnost své žádosti odvíjel od obav z pronásledování z důvodu jeho kurdské národnosti.
20. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dále uvedl, že je kurdské národnosti, nemá žádné náboženské ani politické přesvědčení. Dorozumí se turecky, anglicky a kurdsy. Je svobodný, bezdětný. Posledním místem bydliště je město Diyarbakir, část Kayapinar. V Turecku byl naposledy 17. 6. 2023, poté odjel do České republiky, kde měl vízum. V Praze pobyl 5 dní a poté odjel do Norska, kde požádal o azyl. Následně po třech měsících ho dublinským systémem poslali zpět do České republiky. V roce 2022 studoval na základě Erasmu ve Španělsku na Univerzitě v Cordobě. V Turecku studoval magisterské studium na Univerzitě Dicle. V roce 2022 navštívil rovněž v rámci Erasmu Švédsko, kde pobyl tři týdny. V roce 2023 mu bylo uděleno vízum do Bosny za účelem turistiky. Uvedl, že je zdravý, pouze ve stresu se mu hůře dýchá a má ekzém. Má čistý trestní rejstřík. Jako důvod žádosti o azyl uvedl svou kurdskou národnost, neboť od dětství je kvůli svému původu obtěžován, a proto již nechce žít v Turecku.
21. Při pohovoru konaném dne 9. 10. 2023 žalobce uvedl, že studoval molekulární genetiku a biologii a získal titul Bc. Magisterská studia nedokončil, jelikož je přesvědčen, že i kdyby dostudoval, nezískal by dobrou práci. Zaměstnání na plný úvazek nikdy neměl, pracoval pouze na brigádách. V České republice nemá žádné rodinné příslušníky ani známé. V Turecku má rodiče a tři sourozence. Otec a bratr jsou ve vězení, přičemž otec je ve vězení z důvodu přechovávání drog. Z jakého důvodu tam je bratr, netuší. Uvedl, že vycestování z vlasti proběhlo bez problémů.
22. Pokud by měl popsat konkrétní problémy, které měl v Turecku kvůli svému kurdskému původu, tak se jednalo například o incident, kdy ho ve čtvrté třídě uhodila učitelka, jelikož počítal o přestávce v kurdštině. Dále mu dal učitel facku, když zazpíval špatně tureckou hymnu. Když měl práci, tak se ho zaměstnavatel zeptal na jeho politickou preferenci, načež mu po jeho odpovědi sdělil, že ho zaučovat nebude. Vzpomíná si také na událost na fotbalovém stadionu, kde ho společně s dalšími fanoušky policie držela na tribuně a fanoušci z druhého týmu po nich házeli kameny. Při tomto incidentu rovněž viděl, jak policisté bijí fanoušky, přičemž tento incident dává do souvislosti se svým kurdským původem, neboť se jednalo o zápas Adana proti Diyarbakir, kterému on fandil. Dále uvedl, že když se jednou vracel pozdě večer od kamaráda, zastavila ho policejní hlídka, která ho legitimovala a následně se ho ptala, co dělá tak pozdě v noci venku, načež jim žalobce odpověděl „co jim je do toho“, a následně ho policista kopl, jelikož měl být drzý. Dále si vzpomíná, že asi před pěti nebo šesti lety byl ve vesnici, kam přijela vojenská jednotka,

která vyhnala lidi ze svých domů. V těchto domech následně přespala, snědla jim jídlo a vylomila zámky. Při tomto incidentu na ně měl křičet generál, který říkal, že kdyby ve volbách nedávali hlas špatné straně, tak by nezemřelo tolik jeho vojáků. Dále uvedl, že přibližně v roce 2007 seděl s kamarádem v parku a kolemjdoucí po něm chtěl doklady, načež ho žalobce poslal pryč, že mu nic nedá. Poté tento kolemjdoucí vytáhl policejní odznak a dal jim facku, neboť měli být hluchí a pili alkohol. Na otázku, proč tento incident dává do souvislosti se svým kurdským původem, uvedl, že na lavičce mohli s kamarádem použít kurdská slova. Doplnil, že alkohol nepije ani nekouří. Rovněž uvedl, že přibližně před třemi lety se účastnil oslav svátku Newroz, kde bylo asi 500 000 lidí a kde se hádal s policisty, neboť jim nadávali, že jsou oblečení jako teroristé. Tento incident spojuje s rasismem, jelikož tuto událost organizovali Kurdové. Žalobce se rovněž domnívá, že jeden z policistů byl Turek, neboť měl knírek. Dále uvedl, že v roce 2007 – 2008 byl na koncertě zpěváka kurdského původu. Před koncertem se chtěl vykoupat s kamarády v řece, vysvlékli se a šli se vykoupat. Poté tam přišla skupina lidí, kteří jim hodili oblečení do vody. Následně šel žalobce za policisty, kteří mu ale odvětili, že mají hodně práce s koncertem a že nebudou řešit takové klukovské rvačky. Na otázku, zda chce uvést ještě nějaké příklady, doplnil, že jeden kamarád byl pořezán žiletkou a dalšímu rozbili na hlavě lahev Coca-Coly. Uvedl, že všechny tyto incidenty se staly v oblasti Diyarbakir a Adana.

23. Při pohovoru na závěr uvedl, že i kdyby se přestěhoval do jiného města, jeho problémy s kurdským původem by se nevyřešily. Na otázku, zda lze rozeznat podle vzhledu Turka od Kurda uvedl, že nejde. Ani ve větším městě (např. v Istanbulu) by nemohl žít anonymně, neboť by se ho zeptali odkud je, načež by odvětil, že z východu a všichni by tak vytušili, že je Kurd.
24. Uvedl, že na základě shora uvedených důvodů chce žít v jiné zemi. Chtěl žít v Norsku, jelikož by se tam dobře domluvil, protože tam lidé umí anglicky. Rozhodl se tedy, že odjede a sehnal si české vízum. Do Norska by tak snadno vízum nedostal.
25. Při posuzování žalobních námitek soud vycházel z následující právní úpravy.
26. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Důvody pro poskytnutí první ze zmíněných forem mezinárodní ochrany jsou stanoveny především v ustanovení § 12 zákona o azylu, podle nějž se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Pronásledováním se podle ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, které ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze

prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

28. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení a není v žádné politické straně nebo skupině. Navíc ze své vlasti bez problémů opakovaně vycestoval na svůj oficiální cestovní doklad, jakož i na základě českého turistického víza. Krajskému soudu tedy nezbyvá než shodně s žalovaným konstatovat, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro vyvíjení činnosti směřující k uplatňování politických práv a svobod. Udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě a žalovaný o neudělení rozhodl správně.
29. Krajský soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce ani naplnění podmínek pro udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce tvrdil, že v zemi původu čelil problémům kvůli své kurdské národnosti (jednotlivé incidenty podrobně specifikovány v bodě 21). Krajský soud však dospěl k závěru, že se nejedná o pronásledování žalobce z důvodu jeho etnické příslušnosti, avšak může se jednat o kombinaci různých faktorů, které buď s národností žalobce nesouvisí, nebo nedosahují takové intenzity, aby bylo možné hovořit o pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu.
30. Krajský soud uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval aktuální situací Kurdů v Turecku, kdy odkázal na Informace OAMP ze dne 4. 8. 2023, jakož i na Informace MZV ČR č. j. 131150-6/2023-MZV/LPTP ze dne 16. 1. 2024, dle níž má kurdský původ řada vrcholných politiků napříč stranami, hojně jsou zastoupeny mezi podnikateli, úředníky, známými herci, umělci a sportovci. Nelze tedy bez dalšího dovodit, že by nutně každá osoba kurdské národnosti byla vystavována diskriminaci právě z důvodu své národnosti anebo že by každý jednotlivý projev diskriminace vůči kurdům bylo možné hodnotit jako azylově relevantní pronásledování.
31. Pokud žalobce tvrdil, že kvůli svému kurdskému původu byl od dětství nucen čelit obtěžování, pak lze odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s nímž krajský soud souhlasí (srov. str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí). Neboť jednotlivé incidenty tak, jak je popsal žalobce, nenaplníují definici pronásledování dle § 2 odst. 4 zákona o azylu. Tento názor lze doplnit poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004-48, z něhož plyne, že vyhrožování ze strany soukromé osoby, pokud není podporováno státem, zásadně nelze charakterizovat jako azylově relevantní pronásledování. Původcem pronásledování podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu může být soukromá osoba jen za určitých okolností, kdy lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Žalobce by se tedy nejprve musel pokusit tento nastalý stav řešit v zemi původu; až ve chvíli, kdy by se prokázala neochota nebo neschopnost státních orgánů jednat a ochránit žalobce, mohlo by se jednat o azylově relevantní důvod. Lze dále odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle kterého u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost

státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, uvedl, že „tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod.“ Dále srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003-37, podle něhož za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996, č. j. 6 A 571/1994-25). V této souvislosti se soud rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, který v napadeném rozhodnutí konstatoval, že pokud při incidentu, při kterém byly žalobcovy věci vhozeny do řeky soukromými osobami a policie následně ničeho neučinila, neboť byla zaneprázdněna hlídkou koncertu, žalobci nic nebránilo, aby tento incident nahlásil oficiálně na policejní stanici, případně u jiné policejní hlídky. Žalobce však tento incident nikde jinde nenahlásil, a proto nelze činit závěr, že by turecké policejní orgány odmítaly poskytnout žalobci pomoc (natož z důvodu jeho etnické příslušnosti) a tedy nelze předpokládat, že by se žalobce nemohl uchýlit pod jejich ochranu. Nutno podotknout, že žalobce nenahlásil ani žádný jiný incident, který v rámci správního řízení popisoval.

32. K celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se pak opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, který například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že „obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona“. Žalobce ve správním řízení ani v podané žalobě netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by potvrzovaly, že by mu byla soustavně odírána pomoc státních orgánů právě z důvodu jeho etnické příslušnosti nebo že by docházelo ke skutečné perzekuci jeho osoby. Žalobci bylo v zemi jeho původu umožněno studovat, a to i v zahraničí, když absolvoval program Erasmus ve Španělsku a Švédsku. Bylo mu tedy umožněno opakovaně legálně vycestovat a vracet se zpět do své vlasti. Pokud jde o popsání incidentů, které se měly žalobci přihodit, tyto krajský soud buď vůbec nespojuje s jeho etnickou národností anebo, pokud skutečně souvisely s jeho kurdskou národností, tak by nemohly dostát takové intenzitě, aby se dalo hovořit o pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Krajský soud tak uzavírá, že výše uvedené skutečnosti nemohou naplnit definici pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
33. Důvody svědčící pro udělení azylu z důvodů uvedených v § 13 zákona o azylu (azyl za účelem sloučení rodiny) nebyly v řízení zjištěny ani nebyly žalobcem tvrzeny.
34. Pokud jde o případné udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud konstatuje, že žalovaný posuzoval rodinnou, sociální, ekonomickou situaci, jakož i zdravotní stav a věk žalobce, přičemž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Soud považuje učiněný závěr žalovaného za správný. Pro úplnost soud konstatuje, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku

byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

35. Soud dále zvažoval, zda byly naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu.

36. Podle ustanovení §14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

37. Pokud jde o důvod pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. a) zákona o azylu, z informací obsažených ve správním spise vyplývá, že turecký právní systém neumožňuje udělit trest smrti za žádný trestný čin. Žalovaný tak správně dospěl k závěru, že žalobci uložení ani vykonání trestu smrti nehrozí, a neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu. Co se týče důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný poukázal na to, že žalobce neměl ve své vlasti žádné problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami, a to ani z hlediska jeho etnické příslušnosti, a natož v míře odpovídající mučení či nelidskému a ponižujícímu zacházení či trestání. Nic pak nenásvědčuje tomu, že by toto nebezpečí – jmenovitě u žalobce – prospektivně hrozilo. Krajský soud tedy konstatuje, že nedojde k porušení zásady non-refoulement. Nedojde ani k zásahu do žalobcova rodinného života, neboť, jak již bylo zmíněno, celá jeho rodina žije v Turecku. Žalovaný tak správně neshledal podmínky pro udělení doplňkové ochrany z tohoto důvodu. K důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný konstatoval, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě jejího návratu do vlasti ohrozit na životě a lidské důstojnosti, a nebyly proto shledány podmínky pro její udělení.

38. Za podmínek v ustanovení § 14b zákona o azylu se poskytne doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Z důvodů již shora opakovaných toto v případě žalobce nepřichází nyní v úvahu. Důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14b zákona o azylu nebyly dány.

VI. Závěr a náklady řízení

39. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
40. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. dubna 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně